

**Миглена Миамейя
Кирилова Иванова**

**ЗВЕЗДНА
ТРАНСЦВЕТНОСТ
НА МИЛАТЕЯ**

София

2015

ЗВЕЗДОГЛЕД В РОЗОВО

ЛЪЧЕШЕСТВИЕ

ПИТКА ОТ ЗВЕЗДОЛУННИ ЛЪЧИ

УСМИВКА ОТ БЕЛОЗЕМИЯ

ТРАНСКОСМОДАНСИНГ

МАГИЧЕСКО ОГЛЕДАЛО НА ПЕРУН

ГЛЕДОВЪРТЕЖИ

ВЛЮБЕНИ ФАЕТОНСКИ ОРБИТИ

ЗВЕЗДОГЛЕД В РОЗОВО

Левитираща роза съм от погледа ти
през наоблачени ресници. Листче рубиненост
по листче перленост разсъблечена.

До диамантено разпятие ...

Обсипваш с тичинки от морска пяна
косата ми. Лумват чаени светулки.
Пулсациите им припламват в зениците
на сътворението. Оттам шиповете на
въздишащи въгленчета пълзят под кожата.

До сънуващите устни на огнището.
Дим с ухание на ягодов карамел.
Пламяк с дъх на хаванска пура.

Пиеш от граалното ми пълче.
Панацея за болките ти. Елексирна омая.
В паяжина от капчици роса тялото ти потъва.
По вените се стича прозрачен захарен сироп.
Въздухът е платноходка. Мачтата се любее ...

Дланите заплитат изригващи залези без
изгреви в ширит около талията ми.
Жеравни пера никнат по гръбнака ти.

Не - е - е, не отлитай към утре.
Греховността още не е допълзляла.

Ябълката е недокосната.

На дървото на невинността
провесвам и всяка твоя грижа.

Забрави суетата.

Тъгата.

Достатъчно сезони вехнах по олтари,
за да те опростя.

Обещах ти приказност
и виж – от роза
се превърнах в звездоглед.

За да усещам само обятията на
твоята среднощна лъчезвездност.
Замених гордата си трънливост
с ангорска влюбена настръхналост.

И обичам
да ме измисляш като
Твоя ... Звездоглед в Розово.

Повярвам ли на измислиците,
те са моята приказка на живо.

ЛЪЧЕШЕСТВИЕ

Взриволом от прегръдката
на драконови огньове роди ме изначално
сред безформения лабиринт на
слънчевата преизподня преди да зная имена,
времемерности, образност и орисии.

Мощта ми раснесе от шамарите на баща ми,
безбройноръкият, безжалостен хан,
покорител на небесата ... Нарекли
в негова чест планета – Шуми Ер.

И цивилизация Шумер. И в кумир величаели
Негова Светлост Звездоликият ...
Само аз си знам как пареха бузите ми
от плазмените му плесници.
Бездушните същества се хранят
с трохичките от сияйната му трапеза
и пият сенките на капчиците кристално вино,
разлято сред вакханалиите ...

Шаманите са пазители на магиката
на майка ми Шами Ан. Тя ме възпитаваше
да тача предците и да охранявам
духовността с живота си.

Даден ми е като висш дар и затова
вречен на жизнесподаряване.

Душевността съществува като
незримо-искряща дъгоцветност из вселената
и хората се опитват да я улавят,
пресъздават и описват в стремеж
да надвият тленността на телата си,
в които тя се въплъщава за миголетност.

Мистерията на причината за одушевеността
е достъпна само за най-усмихнатите сърца,
надвили в себе си его и каинизъм.

Творците се докосват до екстатичната
трепетност на истините и ги пресъздават,
за да просветляват. Мерки и теглилки
могат да представят материята
по разбираем начин.

За възприемане на незримостите
прабаба ми Любовта е създала онова,
което хората наричат вяра и обич.

О, да се представя
и с някои мои имена ... С-лъ-н-чев Лъч, което
на прабългарски има значение на Огън даден
отвисоко с ухание на планинска гръд.

Син на Ра или Сън в Рая в свободна
интерпретация на англоезичност.

На арабски - Ашаа Елшамс,
което ми напомня за бащиното шамаросване,
затога го подминавам с усмихната благост.
Фотон в превод от гръцки е Светлинко.
Цар на Солта в испанско игроезичие ...

След като се впуснах в
лъчешествие,
попаднах върху страниците на един лексикон
и се запознавах.

Любимият ми цвят е неоноволуние. Обичам
отражението си в очите на влюбените.
Предпочитам свръхвисоките скорости,
но не се отказвам от излежаване
по кожата на девойки по плажовете.
Разсмива ме дълголюбието към диамантените
ми цветокрилости. Трогва ме уханието,
с което цветята ме оживотворяват.
Обожавам вдъхновението, с което
в древността са ме виждали
да оплождам земята в пещерни утроби.
Искам да имам човешко сърце,
за да разбере какво е копнеж.

Не ми е нужен звездолет – орисан съм да се рея из всемирнето. Нямам представа за цената на времето и формо-големината на пространството, просто ги наобикалям и спирам тук – там само да понауча нещо забавно. Моят Транс Космодансинг. Вселената ми е предоставила магистралите и пътеките си. Хората се опияняват с мисълта какво би било, ако можеха да ме последват. А под ръка с въображението дори го правят. В компания винаги е по-весело и по-приятно. Да лъчешестваме!

ПИТКА ОТ ЗВЕЗДОЛУННИ ЛЪЧИ

Разпилявам се като препили
слънчево вино житни класове.

После грижовните зимни пръсти на Изида
ме събират сякаш съм знойна плът от плътта
на Озирис. Окото на Хор ми нашепва:
прави всичко с обич.

А на мен ми се вие – така, че
да разлюлея небесата.

Да се разтворят розовите пъпки
по плетищата на разчертаното
вледенено пространство.

Да се разпеят камбанките на сто и осем
опрощавачи кокичета ... а греховете ми
вероятно са били и повече.

Да се превърнат пръстите ми
в пеперудени нокти, а дланите ми
да ваят сърчица по всяко ъгълче
на минивселената ми.

Толкова е миниатюрно около мен ...
четири такта безумие,
три крачки над бездната напред,
два пустинни дъха наляво от оазиса,
един пулс ... бездиханно устремен
да вединее трите ми сърца.

Пурпурнонебесното е само за Теб.

Живата вода на любовта.

Зодиакът в кръвта ми. Написаното с дяволски

въглени по еритроцитните ми тетрадки.

Намигане на хелоуинска тиква.

Осанка на маршируващ паун.

Ръце на плюшено маймунче.

Трепетност на Олимпийски цикъл.

Гривна на китката ми от разпилени
мъниста обич, сплетени в давидови звезди.

И неословесуеми нощи на преливане и
сливане на вибриращите ни хилядоточия

Фейски усмихнатото е чаша
наполовина преливаща от танц,
наполовина изливаща слово.

Мяучи от глад за вълшебност.

Пръска се на дъговити капчици роса
от захвърляне по зидовете на ежедневието.

Целува остриетата на разстоянията
и се опиянява от рукналите капки амброзия.

Тъче на пенелопин стан сигли за късмет.

Раздира булото на илюзорностите
и с нишките рисува

спиралите на желаната съдбовност.

Молитвеност пред олтара на радолюбието.

Човешкото е за разпиляване ...

Затова го танцувам
с орбити на около 33 слънчица
и още толкова лунички.

С шепота на вълните
от острова на Лилит.

В пре-пре-пре-раждания
на пролетна Жар-Птица.

Питка от звездолунни лъчи.
Метеоритно-дъгокрила ...

УСМИВКА ОТ БЕЛОЗЕМИЯ

Когато приказните летящи ръце на Усмивка
се сбогуват с отминали странствания
и се стягат за нови пътешествия,
плетат от бело-червени мартенски ширити
висящи стълби и люлеещи се релси
между времеизмеренията ...

Зъберите на тюлено-синьобелите зимни
бездни се покриват с любопитни кокичета,
кокетни минзухари, облачета от теменужки ...
и се превръщат в градини на Лада и Ерос.

В тях не е позволено да влизат лишените от
усет за красотата на сърдечните аромати ...

Затова пък в един белокрил лабиринт
снежинките танцуват с андалузка страст.
Тропични хамаци огласяват въздуха над тях
с жарки летни трели.

Има алеи, в които Кибела понякога
дава разрешение да се разтворят
космическите портали и тогава се разиграват
фонтани благодат. Неусетно гроздето
ферментира в полите на кръшни самодиви ...

Белоземия е завързала панделката
на една орбита около
Извора на Лъчистостта в косите си.

А за този миг от трепетната незримост ...
Белонежността на една Жулиетина душа
воално поруменя. Танатос изостави черните
лесове и заподскача на въженце от дъга.
От пръстите на Ледената принцеса потекоха
булчинско-бели дантелени слова ...
Морските сълзи зарисуваха с опашки на
русалки нови траектории на чайките сред
белооблачието в небето.

Негата на неслучилите се спомени залезе
за безбрежно дълго зад хоризонта
и се приюти в пещерата на Евридика.
Там ѝ е любимото плюшено мече ...

Сезоните отвъд Хадес са два –
карнавал на плюшените играчки и фестивал
на кукери, дракони, снежни човеци ... все
духове на пресечната точка между
край и начало, които там са сенки
на измислиците на Кронос,
невластен в селенията
на безвременността ...

Белоснежен орел кацна
на вълшебния фантозорец на феята Снежи,
около която джудетата редяха
мозайки от приказки
по камините ... да е уютно и топло
на чашите с вино,
изтегнаха се край огъня,
отрудени от недонапиване на Вселената ...
И Усмивка от Белоземия
пие с тях,
за Твое здраве
и за мир
на свободните лъчисти души!

ТРАНСКОСМОДАНСИНГ

Планета – Единак въздигам
на върха на шестолъчието ... и
минорен акорд в перуниково пурпурнолилаво
долита от арфата на нейна космическа
посестрима, самоврекла се на свобода и
пиратстване ... безслънчево ...

Обхождам фантазно вселенските ниви по
спиралните им синури. Безстоборността им
започва от ъгълчето на втория лъч.

Такт равенство и от небесните сфери
се отронва мажорна роса – първороден плач
на третия лъч. Порталът към граала
на транса е очертан.

В лебедова премяна Леда обладава Зевс.
Наобратното е ... било, сега е така.
Защото богинята на живота, любовта и
плодородието Жива-Дива-Шива
пожела да се въплъти в жена,
за да изпита и разбере
земните радости ...
и абдикира.

Със заръка, че на трона ѝ може да седне
всяка землянка, съумяла да превърне
тиква в каляска и да си ушие дреха
с корсет от неизпята славеева песен,
дантела от ромон на спящо поточе,
шлейф от рисуващи пера
на розово фламинго
и наметало от една единствена капчица
кръв на жар-птица.

Правилата на транс-въображението се
отличават с всевъзможност и волност.
Разумът не може да ги контролира.

Нито да ги обезмисля.
Те имат свой изконен смисъл – да създават и
даряват стремежи и копнежи.
Да дават сила за прелитане над и отвъд
границите на уж недостижимото.

Когато в една от хилядите си ръце
Дива-Шива-Жива залюлее своя земна рожба
... а дланта на нежната ѝ ръка се прогори от
пламъците на родно огнище ... и пръстите на
страстната ѝ ръка галят оросената кожа
на нейния любим землянин ... Тронът ще се
превърне във въображаем дансинг.

На стъпка от мен,
от теб, от всяка жена,
дръзнала да танцува
в транс
където и да е
из космоса.

П.П. Между останалите три лъча е скътана
приказка за мъжкото въображение,
но клепките на Ноктис вече се притварят,
имай търпение отново да разпери криле ...

МАГИЧЕСКО ОГЛЕДАЛО НА ПЕРУН

„Коя съм аз” – попита Палечка.

„Ти си аз” – усмихна ѝ се Перун от магическото си огледало. „Но как така – теб наричат баща на мълниите, мен – дъщеря на цветята”. „Имената са символи, а родствените връзки ...

Родословието ни нито започва,
нито завършва и в сърцевината си е
Слово на Ра-достта, играта на
божествената светлина да твори.

Пукотът от стъпките на Танцуващия Шива,
сътворил и поддържащ настоящия всемир,
могат да се чуят между две честоти в
радиоефира. Вселените се раждат, когато
Брахма се събужда и умират, когато заспива.
Със следващата космическа зора изгрява
новопреродено вселенско слънце,
което се разискрява в несметни галактики,
звезди, луни, цветя, хора ... Брахма и Шива
са вибрации, безвременни и безплътни.
Шакти ги поема в утробата си и създава
материята и времето, видими и осезаеми,
уханни и дъгоцветни.

Аз се въплътих в теб, когато
в една звездопадна нощ листенцата на
цветчетата в една градина си пожелаваха ...
все хубави неща, разбира се.
Ти си дъх от дъха ми, животрептящо
вдъхновение. В теб се пресичат
спиралите на макровселена и микрокосмос.
Носиш кръста на страданието, защото си
наполовина образ на доброто, наполовина
отражение на злото. Добротата ти дава
еуфоричен усет за полет,
злините се самонараняват и
ти ги чувстваш като болка.

Те са мимолетни състояния и се преобразуват едно в друго. Чрез тях в теб и тебеподобните създания вселенското съзнание се самоопознава и усъвършенства. Приличат на кръговрата на водата – поточе, езерце, моренце, облаче, дъждец, снежинки, ледници, подземни блата, изворче ... Всяко по своему превъплъщение на брилянтни капчици роса от нослето на земята.

Тялото ти е изкристализирала светлина.
Мислите са съзнателен инстинкт за самосъхранение. С тях те закрилям.

Но те са плащ, който заблуждава.
Когато узнаеш достатъчно за нещо,
то се превръща в част от теб и не е нужно
повече да му обръщаш внимание.
От непозната загадъчност преминава в
армията ти от несъзнателни навици.
Тогава е време да приемеш посланиците
на новите предизвикателства.
Това са миговете, в които се проявявам
в теб като озарение и тръпка
и широко разтворени зеници.

А връзката ни е безусловна и
неприкосновена, закодирана в знака за
безкрайност, вълшебната осмица.

Усещай ме в зова на сърцето за красота и
безупречност, за да контролираш пулса и
щастieto си. Картините на живота ти и
преображенията в твоята съдба зависят от
това в какво претворяваш моята сила,
която имаш в кръвта си. Твой е изборът.
Каквото и както пожелаеш, ще го имаш в
изобилие, когато си готова да се откажеш от
всичко останало. Това е благополучието –
получаваш благата, които сама си поискала.

Ще си засипана и с хиляди ненужни неща ...
за тях има метли.

Често други ще изживяват твоите мечти,
докато ти ще имаш ежедневието, което някои
мечтаят. Мечтанията са шалчета
по снагите на самодивите ...

Ще те оприличават на какво ли не.
Усмехнато им благодари, във всеки поглед
има късче от мозайката на творещата се
светлозарност, одухотворяваща мрака.
Своето дъговито огледало гледай и обичай –
в него рисувам аз, с лъчите си,
по клепачите на тъмата.

Помни, че аз виждам през твоите очи и
себе си и цялото вълшебство
на фантазиите и приказността.

Наричат те Палечка, защото си мъничка, да.
Но аз ти дадох пръстена на палеца ти – с
формата на мълния, за да не забравяш, че си
творение на звездната любов и затова името,
с което ти и аз сме Едно, е Милатейя, словото
ти е моето слово, а в танца оживотворяваш
себе си, вълшебландия и космическите лъчи.

А сега дишай!

И не се опитвай да спиращ
и за мигновение и не спирай да опитваш и
отпивай за здраве вселенско опиянение – в
него е истината за всеки въпрос.”

Така Палечка Милатя чула и видяла коя е и
от къде се е появила и защо словотвори и
танцува и накъде я води сърцето ...
попознала себе си в магическото му
огледало, сега следващият ѝ въпрос е ...

„А Ти кой си, Перун?”

ГЛЕДОВЪРТЕЖИ

Има една омагьосана река ... възрадвана от
хималайски ласки, няколко месеца в годината
тече наобратно. Като преобърнат от палавите
пръсти на сезоните пясъчен часовник.

Сенките доизвайват образите, вдълбани
по камъните на древни арт-галерии.
На зазоряване сякаш дъхът на пеперуда гали
косите на пробуждащия се ден.

По обед необяздено сърце
трепка в очакване на ездача си.
Привечер драперията на алена не
га припомня, че е време огънат да надуе гайда.

Докато тук Вечерницата се подготвя за
венециански бал, Зорницата слиза от
каретата си и се мушва в пъпчето на света на
Великденските острови. Там е най-леката
постеля на планетата и компасът е излишен,
защото няма север или юг - само реене на
рамото на чудовремието.

Драконица ни дари Синьо жребче
за нов късмет. Дали ще порасне
с кристален рог на челото или ще е
впрегатен кон, дали ще препуска по прериите
на предизвикателствата или ще галопира по
утъпкани паважи, дали ще приеме юздите си
със смирение или ще ги прегризва ... зависи
от Гледовъртежа.

За всеки случай, подковите е добре
да се закалят с упорство и търпение за
дочакване на звездния миг на случванията.

Седлото да е покрито с кожа на лъв от
джунглата на Янус – да се язди и с взор,
опънал тетива към хоризонта на мечтите,
и с поглед за обратно виждане.

Горските феи са накичили
дървото на желанията с конски гриви –
сребросърмена за нежните копнежи,
златокрила за успешните начинания,
пшеничноръка за сръчните майстори,
винолепна за омайните моменти ...

Има и от остриета на кинжали,
за закрила на добротата.

И нека на ездачите
да им е по пегаски
лекополетно и забавно
из творческите небесни ливади
до следващото
Гледозавъртане
на Гея
около
любимия ѝ Хелиос.

След това – още повече.

ВЛЮБЕНИ ФАЕТОНСКИ ОРБИТИ

Колко сърца е нужно да изрисувам, опиша и изтанцувам, за да разбера какво е любов?

Само ще се взривя на стотици отломки,
като Фаетон ... И все пак ще опитам ...

Казват, че някога Фаетон е била планета,
заселена с поклонници на любовта, но
разрушителни сили я унищожили. Други
твърдят, че късметата между Марс и Юпитер
така и не успяли да създадат планета.

От теоретична орбита и прескачам към мита.

В луд ден Хелиос позволил на любимия си
син Фаетон да язди колесницата му, но
неумелият момък опожарил земята и загинал.

Сълзите на жалещите го нимфи се
превърнали в кехлибар, а самите те
се въплътили в плачещи върби.

Тъгата е орбита, в която
нямам време да се задържам.

Навлизам в живописността. С четка от лъчи
рисувам сърчица по фаетонността.
Инфрарчервено с панделка за косите на
момиче на първа среща.

Карминено с тиранти за плахото момче,
свиркащо под прозореца ѝ.

Трепетно алено за девойка в прегръдките на
прострелян от Ерос младеж – ясно е, че за
него е запазен кървавочервеният оттенък.

Когато телата са слети
във въображаемо едно, сърцата се покриват
с оранжеви точки и кръстчета.

В пламъците на страстта пръстите на
съдбата ги жигосват с отпечатъците си –
жълти петолъчки.

Обичта е изумрудена, със сребристи криле.
Небесността е следващата ми орбита.

Там сърцата пеят „Ом” и преминават от
човешките към божествените чувства.
Времето е любовно безоблачно. Върхчетата
на пръстите докосват корсета на
неописуемостта. Синевата е воалът на
Изида. Мистериозно пурпурно със сибилски
драперии е миниатюрното сърчице – портал
към висшите селения. Предверие на
дъгоцветността, където аз-ът се саможертва,
за да се влее в извора на Живата вода и
да изпита фаетонска любов.
И защото сме любими образи на божествата,
които сме избрали да обожаваме ...

Имаме орбити и наобратно – към дома,
където сърцата нямат нужда да бъдат
описвани или рисувани, когато обичат и
споделената взаимност на планета за двама
е раят и обетоваността. Всеки го заслужава.

И получава – кой както си го е пожелал в
най-съкровения си мечти. После планетата
се взривява ... мечтите се спомнят ... и отново
и наново ... Няма отказване - докато сърцата
пулсират, все се питаме какво е любовта,
все опитваме да я разберем и
когато ... ни обездумее ... левитираме в
безброй влюбени Фаетонски орбити ...